

ГЛАС В НОЩТА
Разкази и новели на ужаса

София, 2018

Edward Bulwer-Lytton, *Haunted and the Haunters*, 1897.
Nathaniel Hawthorne, *The Wedding Knell*, 1837.
Charles Dickens, *The Trial for Murder*, 1858.
Henry James, *The Romance of Certain Old Clothes*, 1868.
Brander Matthews, *The Rival Ghosts*, 1884.
F. Marion Crawford, *The Upper Berth*, 1894.
Gertrude Atherton, *The Striding Place*, 1896.
E. Nesbit, *Man Size in Marble*, 1887.
M. R. James, *Number 13*, 1904.
Arthur Machen, *The Red Hand*, 1895.
Edward Lucas White, *Lukundoo*, 1907.
E. F. Benson, *The Room in the Tower*, 1912.
W. F. Harvey, *Across the Moors*, 1909.
William Hope Hodgson, *The Voice in the Night*, 1907.

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Огняна Иванова, подбор и превод, 2018

© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0336-3

Едуард Бълуър-Литън • Натаниъл Хоторн • Чарлс Дикенс
Хенри Джеймс • Брандър Матюс • Франсис Крофорд
Гьртруд Атъртън • Едит Несбит • Монтагю Джеймс
Артур Макън • Едуард Уайт • Едуард Бенсън
Уилям Харви • Уилям Ходжсън

ГЛАС В НОЩТА

Подбор и превод от английски
Огняна Иванова

СЪДЪРЖАНИЕ

КЪЩА С ДУХОВЕ (<i>Едуард Бьолуър-Литън</i>).....	7
ВЕНЧАЛЕН ЗВЪН (<i>Натаниъл Хотори</i>).....	53
ДЕЛО ЗА УБИЙСТВО (<i>Чарлс Дикенс</i>).....	69
ИСТОРИЯ СЪС СТАРИ ДРЕХИ (<i>Хенри Джеймс</i>)	89
ПРИВИДЕНИЯ СЪПЕРНИЦИ (<i>Брандър Матюс</i>).....	123
ГОРНАТА КОЙКА (<i>Франсис Крофорд</i>)	153
МЯСТО ЗА РАЗХОДКА (<i>Гьотруд Атгъртън</i>)	189
В ЦЯЛ РЪСТ, ОТ МРАМОР (<i>Едит Несбит</i>).....	201
НОМЕР 13 (<i>Монтагю Джеймс</i>).....	225
ЧЕРВЕНАТА РЪКА (<i>Артур Макън</i>)	251
ЛУКУНДО (<i>Едуард Уайт</i>).....	299
СТАЯТА В КУЛАТА (<i>Едуард Бенсън</i>).....	325
ПРЕЗ ТРЕСАВИЩАТА (<i>Уилям Харви</i>).....	345
ГЛАС В НОЩТА (<i>Уилям Ходжсън</i>).....	355

Къща с духове

Един ден мой приятел, писател и философ, ми каза полу-сериозно, полу на шега:

– Представи си, след последната ни среща открих посред Лондон къща с духове!

– Наистина ли е обитавана от привидения или призраци?

– Трудно ми е да отговоря на въпроса ти. Знам само какво стана, когато преди месец и половина с жена ми започнахме да си търсим мебелирано жилище. На една тиха улица видяхме къща със следната табела на прозореца: „Мебелирано жилище“. Видя ни се подходящо място. Влязохме вътре, стаите ни харесаха, наехме ги за

поседмично заплащане, обаче след три дни се изнесохме. Нямахте сила на земята, способна да задържи съпругата ми по-дълго време там, което никак не ми беше чудно.

– Какво видяхте?

– Ще ме извиниш, но не горя от желание да ми се присмиват като на суверен фантазьор, нито мога да те моля да приемеш за чиста монета нещо, което според тебе е невероятно, след като не си го усетил със собствените си сетива. Ще кажа само, че става въпрос не толкова за онава, което видяхме или чухме (защото тогава ти би могъл основателно да предположиш, че сме били измамани от собственото си развинуто въображение, или сме станали жертва на чуждо шарлатанство), колкото че бяхме прогонени от неописуемия ужас, обземащ и двамата ни, когато минавахме покрай вратата на една празна стая, в която нито видяхме, нито чухме нещо. А най-странното от всичко е, че за пръв в своя живот се съгласих с жена си, колкото и да е глуповата, и след третата нощ признах, че не е възможно да останем и четвърта нощ в къщата. Затова на четвъртата сутрин повиках жената, която даваше дома под наем и която се грижеше за нас, за да я осведомя, че жилището не ни допада изцяло и ще напуснем, преди да изтече седмицата. Тя невъзмутимо каза: „Знам причината. Другите наематели оставаха още по-кратко, малко от тях прекарваха втора нощ тук, а вие сте първите, преспали три нощи. Имам чувството, че те са се дължали много добре с вас.“ „Те“? Кои „те“?“ – попитах

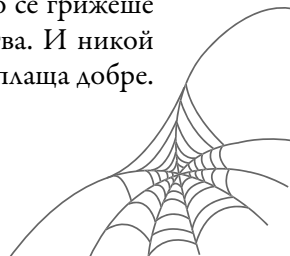
аз с престорена усмивка. „Ами... Обитателите на къщата, които и да са те – отвърна тя. – На мене те не ми пречат. Помня ги отпреди години, когато живеех там и не бях прислужница. Обаче зная, че един ден те ще сложат край на живота ми. Все ми е тая – стара съм и скоро ще умра, а после ще бъда отново в къщата, заедно с тях.“ Жената изрече това с такова мрачно спокойствие, че всъщност изпитах страхопочитание, което ми попречи да разговарям още с нея. Платих за седмица, обзет от огромна радост, че двамата с жена ми сме се отървали толкова леко.

– Събуди любопитството ми – рекох аз. – Повече от всичко на света искам да преспя в обитавана от духове къща. Моля те, дай ми адреса на жилището, което сте напуснали така безславно!

Моят приятел ми даде адреса и щом се разделихме, аз се отпавих към посочената от него къща.

Тя се намираще в северната част на улица „Оксфорд“, в скучен, но приличен квартал. Беше заключено – нямаше табела на прозореца, никой не отвърна на почукването ми. Тъкмо се обръщах да си тръгна, когато момче, разносвач на бира, което събираше празните халби, ме попита:

- Търсите ли някого от тази къща, сър?
- Да. Научих, че се дава под наем.
- Дава се под наем ли? Та жената, която се грижеше за къщата, почина, от три седмици е мъртва. И никой не иска да я наеме, макар че господин Дж. плаща добре.

Предложи на майка, която му чисти, една лира на седмица само за да отваря и затваря прозорците, но тя не се съгласи.

– Не се съгласи? И защо?

– Къщата е обитавана от призраци. Намериха старичката, която се грижеше за нея, умряла в леглото си с отворени очи. Казват, че дяволът я е удушил.

– Хм... Говориш за господин Дж. Той ли е собственикът на къщата?

– Да.

– А къде живее?

– На ул. „Г“, номер...

– Какъв е? Занимава ли се с нещо специално?

– Не, сър, няма определен занаят. Неженен джентълмен.

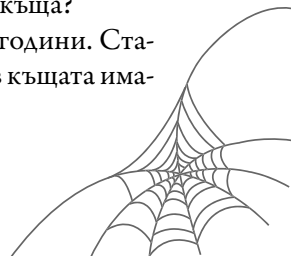
Дадох на разносвача парите, които бе заслужил с щедро предоставените ми сведения, и тръгнах към господин Дж. на улица „Г“, недалеч от улицата, известна с обитаваната от духове къща. Провървя ми, защото господин Дж. си беше у дома – възрастен човек с интелигентно изражение и предразполагащи обноски.

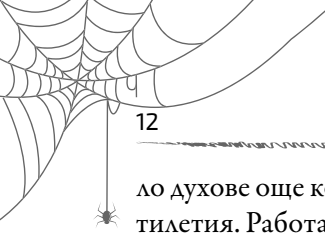
Представих се и открито казах по каква работа съм дошъл. Споменах, че съм чул, че в къщата има духове, а аз имам голямо желание да проуча място с такава репутация и ще бъда много благодарен, ако той ми позволи да я наема, макар и само за една нощ. Казах, че съм готов да платя колкото поиска.

– Сър – рече ми извънредно любезно господин Дж., – къщата е на ваше разположение за толкова време, колкото пожелаете. Изключено е да платите наем, а и ще ви бъде задължен, ако успеете да установите причината за странните явления, които в момента ме лишават от всякакви приходи. Не мога да я дам под наем, защото не е възможно да намеря дори прислужница, която да я поддържа в ред или да отваря вратата. За жалост, ако ми позволите да използвам този израз, къщата е обитавана от духове и то не само нощем, а и денем, макар че нощем бъркотията е по-неприятна по характер, а понякога дори плаши. Клетницата, починала в нея преди три седмици, е беднячка, която прибрах от един приют, защото в детството си се е познавала с някои членове на семейството ми и по едно време е била с толкова добро материално положение, че е живяла под наем в къщата на чичо ми. Беше жена с превъзходно образование и силен характер; единствения човек, когото убедих да остане в къщата. Всъщност след кончината ѝ, която бе внезапна, и заключението на следователя за този смъртен случай, което се разчу из квартала, аз до такава степен се побоях да потърся кой да се погрижи за къщата, да не говорим за квартирант, че съм готов да пусна някой да живее там без наем в течение на година, стига да плаща дължимите данъци и такси.

– Откога има такава зловеща слава тази къща?

– Не мога да ви кажа, но явно от много години. Старата жена, за която споменах, твърдеше, че в къщата има

ло духове още когато я наела преди три или четири десетилетия. Работата е там, че аз прекарах живота си в Азия като служител на Източноиндийската компания. Прибрах се в Англия миналата година, тъй като получих наследство от чичо си, и сред наследеното беше и въпросната къща. Заварих я затворена и безлюдна. Казаха ми, че в нея има призраци и никой не желае да живее там. Това ми се видяха празни приказки. Вложих известна сума за ремонт, оправих покрива, добавих към овехтялата обстановка някои модерни мебели, дадох обява и си намерих наемател за една година – полковник, пенсиониран на половин заплата. Дойде със семейството си, със син и дъщеря, имаше и четирима-петима слуги. Само че всички напуснаха къщата на следващия ден и макар поотделно да твърдяха, че всеки е видял нещо различно, видяното беше еднакво ужасно за всеки. Не можех с чисто сърце да дам под съд, или дори да обвиня полковника, че е нарушил споразумението. Тогава натоварих старата жена, за която споменах, да дава под наем помещенията. Нямахме квартирант, който да остане повече от три дни. Не мисля да ви разказвам преживяванията им – на наемателите не се случваха изцяло еднакви неща. Най-добре ще бъде сам да прецените, вместо да се настаните в къщата с представи, повлияни от предишни разкази. Просто бъдете готов да видите и чуете разни неща, а и вземете предпазни мерки, каквито намерите за добре.